

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoci)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20 BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANGER, 250

LA MALAVENTURA

El payet Romanones. — Ai busnó!... Pels meus mulés que aquesta xaveia et pronostica una mala fi.

Eleccions

Durant uns quants mesos, els temes de la política espanyola s'han alçat de nivell. La gent guaita els amplex horitzons, discuteix ideals, parla de vida nova i digna per a aquest pobre Estat decaigut. Entre esperances, desil·lusions i perills, l'ambient polític d'Espanya ha començat a renovar-se. Vindrà lo que vingui. Però aqueixos últims mesos han estat per damunt dels llargs anys de la decadència hispànica.

I bé, en mig d'aquest ambient que començava a purificar-se, quin terrible efecte fa sentir parlar de l'encasillado i veure iniciar-se les baixeses de les eleccions a la vella manera!

O les vinentes eleccions seràn diferents de les anteriors, o caldrà renunciar, per una bona temporada a les esperances de renovació. Les vinentes eleccions ens han de dir quin és i realment, l'estat del malalt.

Tribulacions franceses

Al'afar Almercyda succeeix l'afar Turmel, an aquest el d'En Bolo-Pacha, an aquest el d'En Gaston Routier, i encara resten tots aquells afers que l'inagotable mania victoriana d'En Lleó Daudet voldria convertir en escàndols patriòtics amb un epíleg tràgic. Per a En Lleó Daudet, la França no pot redimir-se sense una hecatombe previa de espies i de pacífistes tolerants.

Aquí teniu—clamaràn els nostres germanòfils—sobre tot els de les sagristies—aquí teniu la França venal i bruta d'abans de la guerra que reneix. Se'ns deia que el bateig de sang l'havia redimida de tots els vells pecats i heu-vos-la aquí novament pecadora, arribant per a persistir en les seves concupiscències a la traïció i a l'humillació davant de l'enemic dedicat a la compra de voluntats franceses. Certament, els successos de França entristeixen, però en ells no hi ha res que no estigui en l'ordre lògic, gairebé fatal de les coses. Tot plegat, no és més que la liquidació de certs residuus que encara persistien de la França d'avant guerra. El boulevard amb tots els seus vicis i totés les seves complicades manipulacions crematístiques, no es donava per vençut davant la austeritat nacional. Però els fermentes boulevardiers també aquesta vegada han estat vençuts immediatament.

Perquè tot això no és res més que una darrera convulsió del vell boulevard. Fixeu-vos, amics atribulats, que en tota la França departamental no ha esclatat ni un escàndol, ni s'ha topat amb un mal francès. Almercyda, Turmel, Bolo, Routier, són de París, són el periodista sense pàtria que empleant una fórmula molt espanyola, viu viciosament parlant de revolució i s'enriqueix després parlant de pau; és el parlamentari tèrbol, convertit en agent de negocis; el financier internacional, vanitós i catòlic; altra vegada el periodista, però ara burgès, que no ha tret de les redaccions més que el convenciment de que tot és vanitat i cendra en la vida i que no existeix més que el diner per a posar entre les dagues eternitats un moment de llum joiosa. Manca encara un croupier de gran cassino i una cocotte. —I la Mata-Hari?—replicareu? Sí, era una parisense adoptiva, però hol·landesa. No perteneix a França ni a Hol·landa, sinó als waggons-lits i als grans hotels.

Formava tot aquest món tèrbol un excés que la guerra no havia acabat de resoldre. Mentre durà l'efervescència dels primers anys de guerra, la passió nacional ofegà totes aquestes voluntats malsanes. Però la cronicitat de la guerra inicià la normalitat de la vida francesa i la mala sang del boulevard torna a córrer. París, preservat del siti i de la visió directa de la guerra, tornava a embogir a totes aquestes ànimes que no sentien més que el vici i la vanitat. Almercyda era la carn luxuriosa, alcohòlica i morfomana; En Bolo Pacha el parvenu rutilant. Però darrera d'ells estava tota la França, quaranta mil·lions d'hèroes i d'heroïnes, tot un poble pastat amb sang d'Esparta i ànima d'Atenes.

Per això la França no té res que veure amb aquests homes. En mig de la més severa virtut pot sorgir una ninfomana i en

una passió santa un Judes. Aleshores, com ara, arribà l'eliminació implacable.

Lo trist és quan en un poble la venalitat esdevé comentari públic i tolerat i l'estranger troba en ell oberts tots els camins de la compra-venda, sense que mai s'apliqui una sanció. A França un venut cau fàcilment en una presó o davant quatre soldats i la vida confortadora i abnegada segueix el seu retorn. Però ¿què fer quan un immens «es lloga» apareix damunt d'una terra convertida en una llotja de contractació internacional?

PARADOX

Per les víctimes

	Pessetes
Suma anterior	1465'30
Un torrellonenc	1'—
Comitè Acció Republicana de Mora de Ebro	5'—
Ramon Nogués	1'—
J. Mani	2'—
Antoni Nébot	1'—
Josep Ferrer	1'—
Un grup del «Centre Instructiu Democràtic» de Mora de Ebro	5'—
Josep Catà, 0'50; Miquel Catà, 0'50; Josep Tapiola, 0'50; Ramon Auladella, 0'50; Salvador Argesolas, 0'50; F. Molas, 0'50; J. B., 2'—; P. Robert, 0'25; R. Esteva, 0'30; F. B., 0'25; S. Mateu, 0'30; J. Rigau, 0'50; J. Gilbert, 0'25; Joan Fonlladosa, 0'25; J. Marradas, 0'25; E. Molas, 0'10; B. Beltrán, 0'25; J. Escudero, 0'20; E. Gaujes, 0'20; J. L., 0'10; T. Casanovas, 0'25; J. Alvarez, 0'15; Ramon Aymerich, 0'50; J. Carbó, 0'10; P. Casajuana, 0'40; J. Garaugau, 0'20; Un agricultor, 0'25; M. Forroll, 0'25; J. Sala, 0'25; J. Teixidó, 0'20; M. Montasell, 0'25; F. Torruella, 0'25; J. Turró, 0'30; A. Vila, 0'10; Un obrer, 0'25; Un obrer, 0'25; F. Rabasa, 0'25; P. C., 0'15; Un obrer, 0'20; Un obrer, 0'20; Un obrer, 0'25; S. Torrellat, 0'50; M. Paradedà, 0'10; J. Bují, 0'25; F. Guibert, 0'25; C. Mateu, 0'25; F. Daus, 0'25; Un obrer, 0'25; P. Barney, 0'25; F. Gilbert, 0'25; B. Montaña, 0'25; J. Bigas, 0'25; J. Gibert, 1'—; A. Teixidó, 0'10; J. M. Tarradas, 0'50; F. Marqués, 0'25; Un obrer, 1'—; N. Valls, 0'50; Un que odia als embusteros, 0'25; J. M., 0'50; M. Verdaguert, 1'—; S. Nualart, 0'25; Un obrer, 0'50; J. P., 1'—; E. Busquets, 0'25; F. Jordà, 0'50; L. Garriga, 0'25; F. Maynau, 2'—; J. Turró, 0'50; F. Font, 0'30; J. B., 0'25; Un obrer, 0'25; Un obrer, 0'25; F. Xaudri, 0'25; Un obrer, 0'25; M. Altimir, 0'15; N. Feliu, 0'25; J. Torrellas, 0'25; J. Solé, 0'50; J. Pausá, 0'75; M. Gelpi, 0'25; E. Reji, 0'20; J. Gironés, 0'30; R. Pou, 0'15; M. Camos, 0'75; A. Patuel, 0'25; Un radical, 0'25; Salvador Vilau, 0'25;	
Suma i segueix	1481'30

	Pessetes
Suma anterior	1481'30
J. Turró, 0'25; J. Illas, 0'25; J. Salvà, 0'25; O. Piñales, 0'50; P. B., 2'—; Un bon elector, 0'50; Un negociant, 1'—; Robespierre, 0'10; J. Marradas, 0'25; A. J., 2'—; F. E., 0'25; F. Riera, 0'30; J. Sala, 0'25; Secundí Comas, 0'10; E. Robert, 0'25; M. Mora, 0'20; J. Roura, 0'20; J. Corominas, 0'30; J. Viladevall, 0'50; S. Juan, 0'50; S. Martínez, 1'—; A. Turró, 0'25; F. A. G., 1'—; J. Torrent, 2'—; J. Forroll, 0'25; J. Safont, 0'25. (Veïns de Malgrat).	47'20
Vicens Viaplana (Granollers)	1'—
Juventut Republicana Autonomista de Borjes Blanques	20'—
Ramon Farrerons	1'—
Emili Giné	1'—
Xavier Bardagui	1'—
Emili Giné Murquella	1'—
Ramon Sans	1'—
Ramon Arrufat	1'—
R. F.	1'—
Ignasi Vendrell	1'—
Josep Giné	1'—
Pere Roqué	1'—
Enric Arrufat	0'30
Genaro Martí	0'30
Josep Gorges	0'50
Josep Farrerons	0'50
Jesus Olivart	1'—
Jaume Sagarra	0'50
Anton Tomas	0'50
Josep Mias	1'—
Salvador Ballesté	0'25
Joan Segarra	0'50
Ramon Farrán	0'50
Jaume Sans	1'—
Ignocenci Farrerons	1'—
Salvador Giné	0'25
Josep Guasch	0'50
Josep Barbero	0'35
Sebastià Esqué	0'25
Josep Sans	1'—
Manel Baisells	0'25
Pere Llaquica	0'25
Josep Castelló	0'25
Sebastià Argeles	0'50
Daniel Falco	0'25
Emili Aldomá	1'—
Joan Vila	0'50
Francesc Odena	0'25
Jaume Artol	1'—
Ramon Roselló	1'—
Josep Barberà	0'50
Anton Bergés	0'40
Francesc Giné	0'25
Gil Prats	1'—
«Joventut i Vida» (Horta)	10'—
Varis socis «Joventut i Vida»	6'—
Josep Puigsegur	0'50
Un obrer junquerenc	0'50
Pere Juanola	0'50
Miquel Ayats	0'50
Alexandre Salvat	3'—
Suma i seguirà	1598'10

Nota important:
En el grup de donants publicat la setmana passada, on deia: «Veïns de Malgrat», devia dir: «Veïns de Torre del Español».

Aigua tebia

El doctor Suau va exercir durant quatre anys a Vilabarjaula, i encara hi fóra si els veïns no l'haguessin tret a cops de pedra.

Va arribar al poble precedit de molta fama. Havia fet una carrera plena de sobresalientes; portava alguns anys de pràctiques en diferents hospitals; s'explicaven d'ell cures meravelloses. El rector del poble havia tingut un disgust amb la vinguda del doctor Suau, preveient una merma d'enterros, funerals i misses.

Al poc temps de tenir Vilabarjaula aquell bon metge, va començar-se a escamar la parroquia. El doctor Suau, en ses visites, de tot se cuidava menys del malalt. Si el pacient

era l'amo de la casa, el doctor Suau, abans de visitar-lo, cridava apart a la mestrea i li donava una tanda de consells per al cas desgraciat de que quedés viuda. Després entrava a veure el malalt i, fós lo que fós la malaltia, receptava aigua tebia cada tres hores. Abans de sortir de la casa, entrava a la cuina i feia un discurs científic a la criada per a explicar-li fins a quin punt havia de fer perdre la fredor a l'aigua.

Naturalment, al cap de tres o quatre dies, si la enfermetat era una lleugera indisposició, el malalt s'aixecava i el doctor Suau se'n apuntava una. Per poc important que fós la malaltia, el pacient se'n va a cà'n Pistras. En un i altre cas la mestrea i la criada quedaven amb un mal de cap crònic produït pels discursos del doctor.

Totes les malalties eren tractades pel sistema de l'aigua tebia. Que el carter se deslocava un peu, un vas d'aigua tebia cada mitja hora; que al manyà li queia una espurna al ull, dos vasos d'aigua tebia abans de ficar-se al llit; per un disgust, aigua tebia i bons consells; per l'ofec, aigua tebia a desdir, i per tot aigua tebia i aigua tebia. I sempre darrera, o abans de la visita, consells al noi, pagès, sobre l'adob de les vinyes, o discurs al germà, dependent d'escriptori, sobre teoremes i equacions. Les visites les feia durar dugues hores, emplant un minut en l'exàmen del malalt i cent dinou minuts en disquisicions sobre coses que no tenien res que veure amb la malaltia.

Al final, els veïns de Vilabarjaula van adonar-se que aquell doctor Suau haguera servit molt per xerraire d'una subasta, però que no servia gens ni mica per a metge, i un diumenge, per no perdre feina, varen treure'l del poble a puntades de peu.

JEPH DE JESPU

El president tranquil

MALGRAT dels seus quotidians optimismes, és molt dubtós que el senyor Dato estigui avui tranquil com a governant. Però si pot dubtar-se que estigui tranquil, en canvi ningú no pot dubtar que és un tranquil. I empleem aquí el mot en la seva popular accepció catalanesca.

Encara que d'això no n'hi hagués altres proves públiques i paleses, seria una prova suficient el que el nostre home acaba de dir sobre les eleccions vinentes. Ell, el senyor Dato, president del Consell, ha declarat que els qui volen fer-lo caure del poder tenen una manera ben senzilla d'aconseguir-ho: que el derroten en les pròximes eleccions de diputats a Corts.

La idea és genial. La ironia és fina. Mentre el senyor Sánchez Guerra prepara la històrica col·lecció dels tupins electorals i dibuixa una vegada més el clàssic mapa polític d'Espanya que s'anomena encasillado (aquest mot més val deixar-lo així, en castellà), el senyor Dato somriu amb una rialleta de picardia, i diu: «Senyors, acceptin els nostres procediments electorals, i els prometem que si dins d'aqueixos procediments ens derroten, ens en anirem...»

Es un tranquil, allò que se'n diu un tranquil, el senyor Dato. Val a dir, però, que, a hores d'ara, la tranquil·litat del president del Consell pot-ser resulta excessiva. Hi ha moments de l'història, quan passen greus coses soterrànies, que les ironies del cap del Govern i els discursos còmics com el darrer del senyor Andrade, fan l'efecte d'unes castanyoles en un enterro. Es veu, però, que els ministres volen aplicar a la seva vida ministerial allò de «pobrets i alegrets».

Si verament fos aquesta una hora oportuna per a ironies banals, podríem dir al senyor Dato que acceptés ell el combat en unes altres condicions. ¿No assegura cada dia que l'opinió està al seu costat? Doncs que s'avingui a la constitució d'un Govern de selecció per a fer les eleccions legislatives, amb perfecta imparcialitat. I que acudeixi ell i el seu partit a la lluita electoral, de la qual sortirà victoriós i plé de gloria, ja que té al seu costat l'opinió pública. Després d'haver guanyat aquestes eleccions, la

situació del senyor Dato esdevindria formidablement forta. Per damunt d'En Maura i d'En Cambó, fets a miques, l'invicte senyor Dato resplendiria amb totes les clarors del poder i de la fama. Aleshores sí que fóra un gran home d'Estat, com li deia l'altre dia, un poc prematurament, el diari francès *Le Matin*...

FULMEN

L'altra censura

La situació dels periodistes no pot ésser més satisfactoria. Quan amb la ploma a la mà, ens disposem a escriure (era necessari dir lo de la ploma a la mà) i repassem mentalment tots els temes, qüestions, problemes que ens interessin, ens trobem desseguida amb dues qüestions més greus que totes, que han de preocupar-nos més que totes, en aquell moment:

1.^a Què ens deixarà dir avui el senyor censor?

2.ª Què l'interessarà avui al senyor llegendor?

Perquè, senyors, cal que ho diguem d'un cop, clara i resoltament.

Deixem apart, per un instant, deixem en pau a la censura militar.

Precisament no és d'ella mateixa, per si mateixa, de la que avui desitjo parlar, sinó d'una de les seves derivacions. Es a dir, derivació exactament parlant, tampoc se'n pot dir.

Malgrat tots els rigors de la censura, malgrat tots els mals que fa i que representa, malgrat totes les molesties que ens ocasiona als periodistes, no és lo més greu en aquests moments la censura militar, sinó la resignació amb que l'ha acullida la premsa espanyola, i sobre tot, per sobre de tot i amb més força que tot, l'altra censura: la de l'immensa majoria de ciutadans espanyols que, sense cap interès per les coses públiques, per la substancialitat espiritual de la patria, per la renovació que arreu del món s'està operant, encara segueixen trobant-se tan bé en els moments actuals.

Es més difícil per als periodistes conscients escriure per a aquesta mena de gent, que el ludir el llàpiz raig del censor. Es més difícil no barallar-se amb ells, que escriure serenament coses que han d'ésser sotmeses a un censor, al cap i a la fi interessat en els afers de la patria.

Aquesta malura, aquesta altra mena de censura negativa, és la que cal desarrelar més aviat i per a sempre. Mentres en situacions i circumstancies com les presents, hi hagi una gran majoria de ciutadans que segueixin trobant-s'hi tan bé i per als quals, que existeixi la censura, no és cap dolor ni cap inquietut, no serà possible creure definitivament en la renovació espanyola.

La millor manera de treballar per a que no's repeteixin aquestes situacions que fan viure a la premsa sota el jou de la censura oficial, és matar aquesta altra censura que, més que aquella, va directament contra l'intel·ligència.

MARCEL

"Non olet"

En una correspondència de Buenos Aires hem llegit que, como resultado de la división de la herencia del millonario argentino Romaguera, le han tocado a la viuda de éste, trece millones, y a los obispos de Buenos Aires, Barcelona y Madrid, un millón, no sé si de pesos o de pesetas, a cada uno. Se ha de ser obispo más o menos *in partibus*, más o menos de las partes de los infieles, se ha de haber sido criada o querida de un gran ladrón, para que a uno le caigan estas gangas.

Recordarése la enorme polvareda que se levantó a raíz del deceso de Romaguera. Se hablaba de un fortunón de setenta u ochenta millones, el cual iba a pasar íntegro a manos de los citados obispos. Se enumeraban voluptuosamente los bienes que constituían la masa de la herencia: casas en la avenida

de los Campos Eliseos, de París; casas en la avenida de Mayo, de Buenos Aires; casas en el Paseo de Gracia, de Barcelona; casas en Madrid, en Montevideo, en Nueva York, en Italia, en Oriente, en todo el mundo. Fincas todas de primera, que valían un Potosí; inmuebles que producían rentas colosales.

Lo que no se nos decía era cómo aquel mortal afortunado había conseguido amasar tan inmenso caudal. Y esto era lo único importante, esto: la lección y el ejemplo que podíamos sacar de la vida del millonario los que no le habíamos de heredar. Si Romaguera había acumulado su capital con un trabajo honrado, era cuestión de imitarle. Si lo había hecho explotando hombres, violentando y robando a sus semejantes, había que maldecir su memoria y hacer pipí sobre sus cenizas.

A sus herederos poco parecía preocuparles el origen de la riqueza que les venía como llovizna del cielo. A mí me escamaban dos cosas: primero, que el testador legara a la Iglesia sus cuantiosos bienes, como si tuviera que hacerse perdonar algo, como si temiera la justicia de Dios y quisiera aplacarla restituyendo lo robado; segundo, el singular carácter del muerto. Romaguera era un millonario piojoso, un tacaño sórdido, un avaro aferrado a su dinero, asido a su bolsa de un modo inseparable. Romaguera

habitaba el peor cuarto de sus casas, vestía andrajosamente, no gastaba jabón para lavarse y comía peor que un perro. Su yantar consistía en legumbres hervidas y en fruta que el mismo se iba a mercar a la plaza. Tan husma y tan usurero era, que su mujer tuvo que separarse de él porque la mataba de hambre y de necesidad.

De lo mucho que se contaba al morir Romaguera, algo ha resultado falso. En primer lugar, la fortuna no es tan crecida como se afirmaba, aunque es probable que entre abogados, escribanos, liquidadores, etc. se haya fundido la mitad o más. Después, la Iglesia no ha resultado heredera única, como se dijo en un principio, sino que ha tenido que partir la presa con la viuda. Esta, al morir su marido, entabló pleito a los obispos herederos, y, temerosos los buenos prelados de que en las garras de los curiales se les quedara toda la lana de la oveja, propusieron un arbitraje. Maura y Lacierva redactaron el laudo que ha sido favorable a la viuda. Favorable al parecer, puesto que se susurra que se la ha obligado a disponer de los bienes que se le adjudican, a favor de los mencionados obispos.

Una cosa queda en el misterio, y es cómo hizo Romaguera su fortuna. Nosotros hemos preguntado por aquí a muchos sobre el particular y nadie ha sabido darnos razón. En Barcelona era poco conocido Ro-

maguera. En Buenos Aires tampoco sabían muchos que aquel vejete pringoso tuviera tanta plata, fuera amo de tantos millones de pesos. Así que pocos se preocupaban de averiguar a qué negocios se dedicaba. Pero no hay nada que el diablo no sepa. Y el diablo nos ha hecho conocer a nosotros de un modo diabólico las fuentes turbias de donde proceden los millones del gran canalla Romaguera. La fortuna del Nabab argentino—no podemos asegurar que en su totalidad, pero sí en gran parte—la han fabricado millares de prostitutas con sus nalgas. Romaguera se dedicaba al tráfico internacional de mujeres, a transportar carne de placer de Europa a América. Y esto lo hacía sin dar la cara, por medio de agentes de ambos sexos que tenía en los principales mercados del globo. De este modo amontonó el platil que ha legado a la Iglesia, y se hizo fabulosamente rico. ¿De qué otro modo podía ser? El origen de las corrientes de agua on las blancas nieves; el origen de los ríos de oro son los impuros fangos.

Va lo sabe la Iglesia, ya lo saben los obispos. Las velas que con el dinero de Romaguera le enciendan a Dios, serán hijas de las que alumbran los más inmundos ayuntamientos carnales. Los mantos que con ese oro le compren a la Virgen, estarán confeccionados con retazos de piel de cortesana.

A. S.

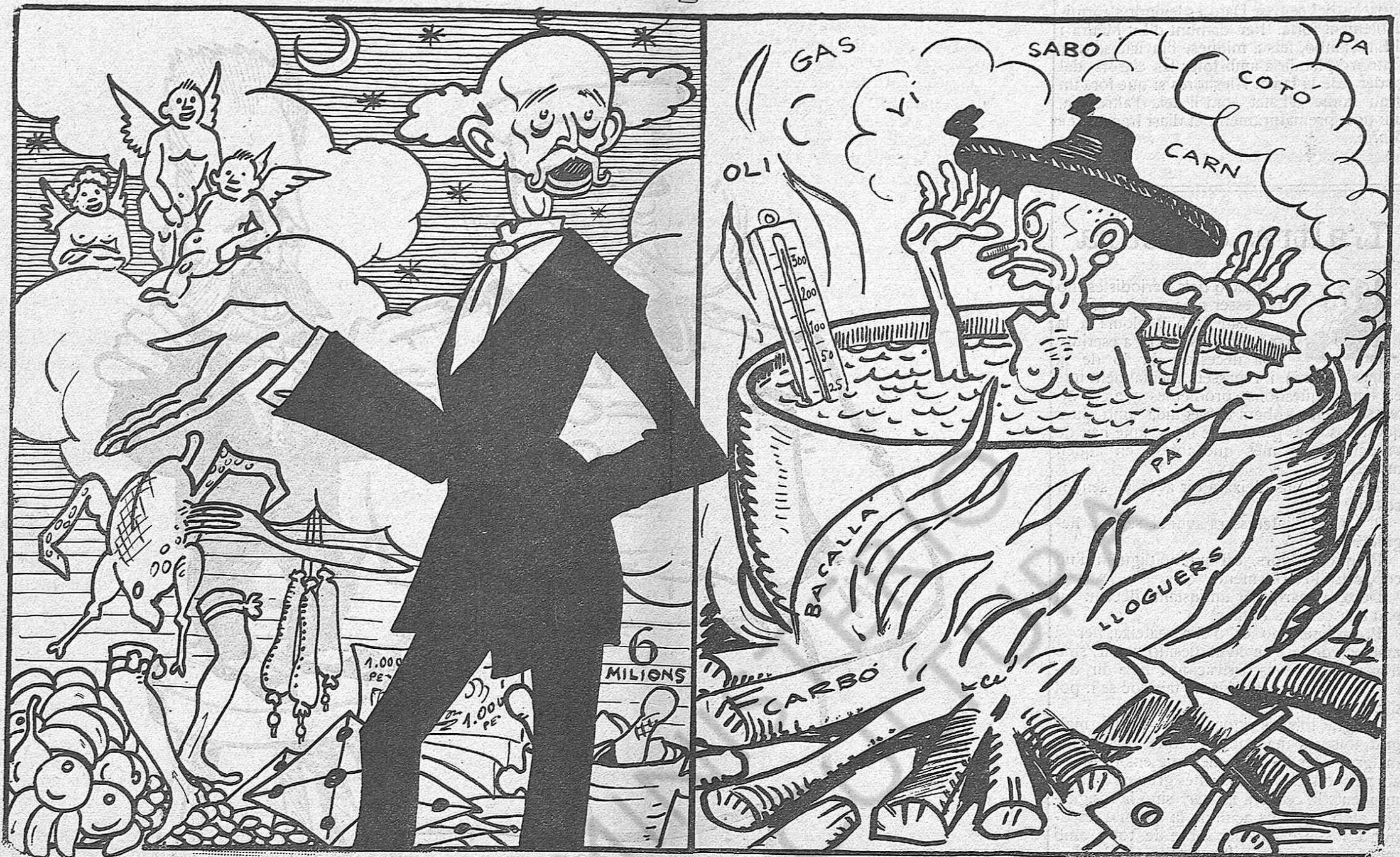
Els homes de la força

Hindenburg primer

Hindenburg según

“Todo es según el color...”

— Cavallers, això és el cel!

— Cavallers, això és un purgatori!

DEL DIA

Es raro... per què aquest ximple que ahí, eixit i encarcerat, ni em mirava, avui em tracta amb tanta amabilitat?

Per què quan me veu m'atura, i em pregunta com estic, i em dona cops a l'esquena, i em mima i em fa l'amíc?... Ah!... Ja hi caic!... Ara lleigeixo en documents oficials que dins d'un mes ha d'haver-hi eleccions de concejals. Aquest cap de trons deu ésser aspirant a regidor i amb la seva «diplomacia» mira si fa un elector!...

A quins temps hem arribat, Verge de la Bonanova!... Les espelmes, no heu vist quina classe de llum donen? Els bécs de gas, no heu notat com, de mica en mica, es moren? Ja ho poden dir a plena veu, ciutadans de Barcelona: som al segle de les llums, però ens quedem a les fosques.

Abans, el que volia fer fortuna instalava amb tot luxe una botiga de sedes i velluts i teles cares, o muntava una gran argenteria, amb els aparadors farcits de joies de brillants i rubins i perles fines. Avui, el que vol fer fortuna, posa una carboneria i, per poc que la sort el protegeixi, es retira en vuit dies.

Quanta necia xerramenta, per tota la terra hispana! Quanta retòrica vana i, a més de vana, dolenta!

No hi ha un sol home «eminent» que, per dar-nos llum i guia, no'ns vingui set cops al dia dient-nos lo que ell «enten».

«Jo entenc que cal obrà amb tino...»
«La realitat té exigències...»
«El país... Les subsistències...»
«Jo considero... Jo opino...»

I, mentre a grans gambades la tragedia va corrent, ells vinga assombrà a la gent amb les seves parrafades.

Oradors, homes de pes, *conspicuos*, caps de partit, encara ningú els ha dit que això no serveix de res?

Els conflictes que avui hi ha no és xerrant com se resolen; per lo tant, cavallers, volen fer l'obsequi de callà?

Ja que és de tots sapigut, i ningú ha de contradir-nos, que per força hem de morir-nos. deixin-nos morir amb quietut!...

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 28 DE SETEMBRE AL 4 DE OCTUBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, la nova batalla de Flandes ha permès als anglesos guanyar, a l'est d'Iprès, una altra faixa de terreny, de més d'un quilòmetre de profunditat, i fer uns 4.000 presoners.

Al front oriental, cap fet important.

Al front italià, els italians han realitzat una ofensiva parcial a la plana de Bainsizza, apoderant-se d'algunes posicions i fent uns 3.000 presoners.

A la Mesopotàmia, gran victòria dels anglesos, els quals han ocupat, la població de Ramadie, a 100 quilòmetres a l'oest de Bagdad, fent uns 4.000 presoners.

Per mar

Un torpeder rus s'ha enfocat al mar Bàltic, per efecte d'un torpedu o una mina.

Per l'aire

Avions austríacs han atacat el cobert d'un dirigible italià, el qual ha estat destruït.

S'han multiplicat aquesta setmana els raids sobre Londres, que han causat nombroses víctimes entre la població civil. Diuen el periòdics que el Govern anglès proposa pendrer represàlies proporcionades sobre les ciutats alemanyes.

Es confirma que l'aviador francès Guynèmer, *as dels asos*, va morir a Flandes, per haver estat abatut son aeroplà.

Els aviadors anglesos han estat activíssims bombardejant els aeròdroms i punts d'importància militar de Flandes.

Esquadretes franceses han bombardejat diverses ciutats alemanyes.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

INTEL·LIGENCIA?
Solidaritat?
Coalició?

Aliança?

Com ne direm d'aqueix ajuntament que's prepara entre radicals i regionalistes, amb motiu de les pròximes eleccions?

Diguem-ne magarrufes que exigeixen les circumstàncies.

I anem a votar com un sol home.

Encara no s'ha nomenat alcalde de R. O.

Em sembla que serà difícil, perquè a Barcelona no li dona la R. G.

Ja comença a Barcelona la febre electoral. I que n'hi haurà d'altres i baixes, millories i recaigudes! Avui unes dècimes; demà menys; demà passat moltes més.

Es una epidèmia que hem de patir, sense el consol de donar la culpa a les aigües.

L'Escola de Nàutica de Barcelona, probablement haurà de plegar les seves funcions per falta de consignació en els presupostos.

Quina vergonya!...

I tanta consignació com se destina per a altres escoles... de males costums!

Llegim moltes vegades en els diaris telegrams que's refereixen a tasca realitzada pel Consell de Ministres i que duen aquest títol: «Notas de Fomento» Deu volguer dir de «Fomento... tot malbé».

A la Boqueria l'altre dia no hi hagué car ni s'acabà el peix.

Ah! No és això lo pitjor; sinó que, al pas que anem, aviat tot Barcelona serà Boqueria.

O Dinamarca, perquè el peix està podrit. (Vegi's Shakespeare, *Hamlet*.)

En Sánchez, ministre, parla moltes vegades de «los que no están conformes con la actuación de este Gobierno...»

Home! Diguí Espanya i acabarà més aviat.

Moltes dones que anaven al seguici del Rosari de la Mercè, duien mantellina blanca.

Semblaven talment reines dels Jocs Florals. Només els faltava una cosa: ésser guapes.

Llegeixo:

«Los ministros van a reunir-se, el lunes en consejo grande».

Grande?

Pobrets! Ells, tan minúscols!...

El senyor Ulled ha demanat al Governador que li deixi fer un *miting*.

Es clar; deu tenir tantes coses al pap amb tan temps de no parlar...

Si no'l deixen desfogar el pobre noi reventa, el millor dia.

Veiem en les planes d'un dels nostres rotatius.

«El nuevo semanario católico de Olot, *La Tradición Catalana*, ha recibido una carta del diputado a Cortes y representante del partido integrista en el Congreso, en la cual da la siguiente nota política:

«Les felicito por su empresa, pues todo lo que sea propulsar el regionalismo tradicional y cristiano es meritorio; pero ese regionalismo no es el que palpitaba en la famosa Asamblea de parlamentarios, que siempre me pareció un desatino o algo peor.»

Això no és justícia.

Nosaltres tot sovint intentem donar als nostres llegidors noves de la Assemblea... i els senyors censors sempre ens les taxen.

S'han confirmat els pronòstics que's feien al vell Palau de la Generalitat.

La Presidència de la Diputació Provincial ha recaigut en la persona del senyor Vallés i Pujals.

Veritablement... ara és quan se veu que don Enric és insubstituïble.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUERA, carrer del Olim, número 8